

Sygn. akt II AKa 509/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Piotr Schab

Sędziowie SA Rafał Kaniok

SR (del.) Dariusz Drajewicz (spr.)

Protokolanci sekr. sąd. Sylwester Leńczuk, Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Łukasza Pastuszka

po rozpoznaniu w dniach 13 i 20 lipca 2020 r.

sprawy

1. *T. S.,*

syna Z. i L.,

urodz. (...) w W.,

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2. *M. S.,*

syna Z. i L.,

urodz. (...) w W.,

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

3. *R. S.,*

syna W. i A.,

urodz. (...) w W.,

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

4. *M. M.,*

syna J. i I.,

urodz. (...) w W.,

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

5. D. D. (1),

syna W. i K.,

urodz. (...) w W.,

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 245 k.k.;

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 lipca 2018 r. sygn. akt XVIII K 155/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat K. R. kwotę 885 (osiemset osiemdziesiąt pięć) złotych i 60 (sześćdziesiąt) groszy w tym z 23 % VAT tytułem kosztów obrony sprawowanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 509/18
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 listopada 2018 r., XVIII K 123/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	T. S., M. S., R. S., M. M., D. D. (1)	Dostarczenie na prośbę P. K. (1) dokumentów D. K., podszywającej się pod U. L. Czyn przypisany oskarżonym w pkt. II zaskarżonego wyroku.	Zezna-nia G.-rza K.-wskiego	(...)
2.1.1.2.	T. S., M. S., R. S., M. M., D. D. (1)	Współdział oskarżonych T. S. oraz M. S. w popełnieniu czynów przypisanych w pkt. I, II i III zaskarżonego wyroku.	Z.-ia S.-tiana R.-ckiego	4020
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	Nie dotyczy	Nie dotyczy		

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	zeznania G. K. (1)	Okoliczność udzielenia pomocy w przekazaniu dokumentów, która wynika z treści zeznań, jest konsekwentnie przekazywana przez świadka w treści jego uprzednich depozycji, składanych w formie wyjaśnień (k. 685 i n, k. 883 i n.), a nadto okoliczność tę potwierdza prawomocny wyrok skazujący Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt XVIII K 287/17 (k. 4082).
2.1.1.2	zeznania S. R. (1)	Z zeznań tego świadka złożonych w toku postępowania apelacyjnego wynika, że oskarżeni T. S. oraz M. S. współdziałali w popełnieniu czynów przypisanych w pkt. I, II i III zaskarżonego wyroku. Świadek jednoznacznie podkreślił, że oskarżeni T. S. oraz M. S. "zawsze działali razem (...) we dwóch byli do podziału pieniędzy, we dwóch byli zaangażowani w te dwie działki (...). Byli zaangażowani w ten proceder, żeby uzyskać finansowanie, zarówno na tą małą działkę, jak i dużą działkę (...)". Zeznania te korespondują oraz uzupełniają depozycje tego świadka składane na poprzednich etapach postępowania. Są konsekwentne i logiczne, stanowiąc wolę wyjawiania prawdy. Co więcej, nie występują żadne obiektywne okoliczności, które nakazywałyby w świetle art. 7 k.p.k. odmowę wiarygodności tym depozycjom.

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	Nie dotyczy

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut obrońcy oskarżonych M. S. i T. S. obrazy przepisów postępowania: art. 5 § 2 k.p.k., art 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 172 k.p.k. polegający na uznaniu, że wina T. i M. S. w aspekcie naruszenia art. 258 § 1 kk. i art 286 § 1 kk. nie budzi wątpliwości, podczas gdy pojawiające się sprzeczności oraz wątpliwości w zeznaniach de facto wyjaśnieniach S. R. (1), M. Z. (1), P. K. (1) oraz G. K. (1) odnośnie do osób oskarżonych, ich roli w zdarzeniach objętych zarzutami zostały rozstrzygnięte na ich niekorzyść oraz wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów, a także niedążeniu przez Przewodniczącego do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności w oparciu o zasadę bezpośredniości, pomimo że zeznania te w sposób oczywisty „kłóć” się ze sobą.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Bezzasadny jest podniesiony w apelacji zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., który należy wyklądać w powiązaniu z art. 7 k.p.k. (nakazującym kształtować przekonanie sądu na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego). Relacja pomiędzy tymi dwiema zasadami stała się podstawą orzeczeń zarówno sądów powszechnych, jak i Sądu Najwyższego (np. postanowienie SN z dnia 17 września 2014 r., V KK 127/14, LEX nr 1537570). Przewidziany w art. 5 § 2 k.p.k. nakaz rozstrzygania na korzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości nie ma zastosowania do sytuacji, gdy wątpliwości te są rezultatem niedokładnego i niewyczerpującego postępowania dowodowego. W sytuacji, gdy sąd przeprowadzi to postępowanie w sposób pełny i kompletny i podda te tak zebrane dowody ocenie spełniającej rygory art. 7 k.p.k. (jak w rozpoznawanym judykacie), to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 k.p.k. nastąpi dopiero wtedy, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi wciąż istnienie niedających się – w oparciu o nią – usunąć wątpliwości. Dopiero wówczas sąd musi je wytłumaczyć na korzyść oskarżonego. Zasada ta wiąże się z procesem wyrokowania, gdyż wskazuje, że w razie niedających się usunąć wątpliwości sąd powinien wybrać tę wersję stanu faktycznego, która</p>	

dla oskarżonego przedstawia się najbardziej korzystnie, choć może pozostawać przeświadczenie, że mogło być inaczej, ale nie zdołano wykluczyć także innej możliwości przebiegu zdarzenia (por. P. Kruszyński, Zasada domniemania niewinności w polskim procesie karnym, Warszawa 1983, s. 84-85 oraz D. Świecki, Apelacja w postępowaniu karnym, Warszawa 2011, s.152). Dlatego art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości sądu, a nie stron czy ich przedstawicieli procesowych. Podkreślić należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że sytuacja równoznaczna z "niedającymi się usunąć wątpliwościami" jest kategorią obiektywną w tym sensie, że ani zasady logicznego rozumowania, ani zasady doświadczenia życiowego lub nauki nie pozwalają ustalić określonego faktu. Nie ma to zatem nic wspólnego z subiektywnymi ocenami strony procesowej. Oceny te nie powodują powstania stanu "niedających się usunąć wątpliwości" i tym samym nie kreują naruszenia prawa procesowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2004 r., II KK 369/03, LEX nr 109464). Analiza przedmiotowej sprawy w tym treść przeprowadzonych dowodów, do których w sposób jasny i jednoznaczny odwołał się sąd a quo w uzasadnieniu orzeczenia, prowadzi do wniosku, że do naruszenia zasady, o której mowa w art. 5 § 2 k.p.k., nie doszło w niniejszym postępowaniu. Sąd pierwszej instancji nie stwierdził istnienia niedających się usunąć wątpliwości natury faktycznej. Obrońca, odwołując się do ogólnych i polemicznych tez, nie zdołał wykazać, że sąd ten powinien powziąć wątpliwości, które rodziłyby

konieczność odwołania się do zasady *in dubio pro reo*. Sąd okręgowy po wnikliwym przeprowadzeniu postępowania dowodowego oraz wyczerpaniu wszelkich możliwych środków dowodowych nie stanął w obliczu jakichkolwiek wątpliwości, czemu dał jasny wyraz w treści pisemnego uzasadnienia. Wątpliwość odnośnie do ustalonego przez sąd stanu faktycznego, będącego przedmiotem osądu, stanowią jedynie wątpliwości obrońcy oskarżonego, a zatem są to wątpliwości jedynie reprezentanta strony procesowej, które mają charakter subiektywny, a takie nie mogą być podstawą konstruowania zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 172 k.p.k. W przepisie art. 172 k.p.k. ustawodawca stanowi jedynie o możliwości przeprowadzenia konfrontacji, podkreślając, że jej celem jest wyjaśnienie sprzeczności. Konfrontacja jest czynnością fakultatywną, uzależnioną od oceny organu procesowego, który nie ma obowiązku jej przeprowadzenia w każdym wypadku sprzeczności w oświadczeniach dowodowych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2001 r., III KKN 484/99, Prok. i Pr. 2001, Nr 9, poz. 5). Odwołanie się zaś do naruszenia art. 366 § 1 k.p.k. wskazuje, że skarżący oczekuje od sądu, by przeprowadzał z urzędu dowody, które powinny być zgłoszone przez strony dla realizacji ich interesu procesowego, a przewodniczącego składu - że zadba o to w ramach art. 366 k.p.k. Przyjęcie takiej koncepcji osłabiałoby pozycję sądu jako organu bezstronnie wymierzającego sprawiedliwość, oceniającego dowody i twierdzenia stron, rozstrzygającego o słuszności

<p>ich racji w sporze procesowym. Sprowadzałyby rolę sądu do szukania dowodów, dbałości o wykazanie racji którejs ze stron, a stronom zezwalałyby na bierność, więc oznaczałyby przełamanie podziału ról procesowych, który jest jednym z fundamentów procesu karnego (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 października 2018 r., II AKa 263/17, Legalis). Tym samym zarzut ten jest także nietrafny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę przez uniewinnienie oskarżonego albo o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie są zasadne wnioski apelacji.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonych M. S. i T. S. obrazy przepisów postępowania: art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na oparciu orzeczenia o zaledwie część materiału dowodowego, wobec braku rekonstrukcji poszczególnych czynów zabronionych o całokształt okoliczności, w szczególności wobec faktu, że znakomitą część stanowił osobowy materiał dowodowy, co do którego istniały wątpliwości między innymi z uwagi na opieranie się przez świadków o pamięć nie popartą stosownymi zapiskami i oraz brakiem potwierdzenia ich słów o ekspertyzy stanowiące</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>pewne „nieme dowody”, wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów oraz poprzez oparcie orzeczenia o zaledwie część materiału dowodowego, a co spowodowało dokonanie przez sąd błędnych ustaleń faktycznych, że oskarżeni popełnili zarzucane im czyny.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nie można także stwierdzić uchybienia art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k., do którego odwołuje się apelujący. Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga wykazania wad w ocenie konkretnych dowodów dokonanych przez sąd orzekający, prowadzących do wniosku, że ocena ta przekroczyła granice swobodnej oceny, przy czym konieczne jest wykazanie konkretnych błędów w sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiających w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniemu rozstrzygnięciu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2018 r., SNO 7/18, LEX nr 2531297). Tych konkretnych błędów apelujący nie wykazał, w szczególności skarżący nie odwołał się do konkretnych dowodów w tym zarzucie, posługując się sformułowaniem "część materiału dowodowego". Przepis art. 410 k.p.k. zaś nie nakłada na sąd obowiązku przywołania w uzasadnieniu wyroku wszystkich dowodów bez wyjątku, gdyż oceny wymagają tylko te, które według sądu miały znaczenie dla wydanego orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2018 r., SNO 7/18, LEX nr 2531297). Zatem omówienie wybranych dowodów albo jak</p>		

<p>twierdzi skarżący "części materiału dowodowego" jest dopuszczalne, o ile mają one znaczenie dla wyrokowania, tak jak w warunkach niniejszej sprawy i nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2002 r., sygn. V KKN 34/01, LEX nr 53912), która w przedmiotowej sprawie miała miejsce.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę przez uniewinnienie oskarżonego albo o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie są zasadne wnioski apelacji.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonych M. S. i T. S. obraży przepisu postępowania: art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., tj. wewnętrzną sprzeczność wyroku polegającą na nie wskazaniu przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu orzeczenia powodów dla których uznał wybiórcze aczkolwiek klójące się ze sobą i sprzeczne wersje świadków S. R., M. Z., P. K. oraz G. K. a zatem nie mogące przesądzać o winie T. i M. S., skutkiem czego wyrok dotknięty jest wewnętrzną sprzecznością.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

<p>Zarzut ten jest chybiony. Obraza przepisu art. 424 k.p.k. nigdy nie stanowi naruszenia prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku. Sporządzenie uzasadnienia wyroku jest czynnością wtórną wobec samego orzekania, a zatem sposób rozstrzygnięcia sprawy nie zależy od tego, czy treść pisemnego uzasadnienia wyroku odpowiada wymogom art. 424 k.p.k., czy też nie (np. wyroki: Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 lutego 2015 r., II AKa 85/14, Legalis; Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 grudnia 2014 r., II AKa 436/14, Legalis). Wobec powyższego prowadzenie dalszych rozważań w tym przedmiocie pozostaje bez znaczenia. Wynika to także z treści art. 455a k.p.k., który wyklucza wydanie orzeczenia kasatoryjnego z powodu wad uzasadnienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę przez uniewinnienie oskarżonego albo o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie są zasadne wnioski apelacji.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego R. S. naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k.. które miało wpływ</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

na treść zaskarżonego wyroku, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy, przez bezpodstawne uznanie, że:

niezasadny

1) zeznania S. R. (1) są wystarczającym dowodem przemawiającym za przypisaniem oskarżonemu winy w zakresie popełnienia czynów zabronionych, o których mowa w pkt 7 i 8 aktu oskarżenia, podczas gdy nie jest możliwe oparcie wyroku skazującego na jednym dowodzie obciążającym, to jest dowodzie z pomówienia z uwagi na brak możliwości weryfikacji zeznań tego świadka z innymi dowodami zebranymi w sprawie; a nadto wbrew twierdzeniu Sądu Okręgowego;

2) z zeznań świadka M. B. nie wynika jednoznacznie, aby Oskarżony był uczestnikiem spotkania w barze azjatyckim przy ul. (...) w W., które miało miejsce po zniknięciu B. K., świadek zeznał bowiem jedynie, że z uwagi na fakt, że Oskarżony mieszkał w tym samym bloku, w którym znajdował się rzeczony bar azjatycki, a ponadto w dniu spotkania wyszedł z klatki, to tym samym musiał on brać udział we wskazanym spotkaniu, co stanowi jedynie domniemanie świadka oparte na bliżej niesprecyzowanych przesłankach;

3) z zeznań świadka D. K. wynika, że nie znała ona oskarżonego, nigdy się z nią nie kontaktował, jak również nigdy nie widziała go w towarzystwie (...), a jedynymi osobami, które świadek znała w kontekście pożyczki na rzecz B. K.

byli S. R. (1), D. D. (1), M. Z. (1) oraz P. K. (1);

4) materiał fotograficzny zgromadzony w trakcie obserwacji prowadzonych przez funkcjonariuszy Policji nie potwierdza udziału oskarżonego w żadnym z licznych spotkań, w których uczestniczyli pozostali oskarżeni w niniejszym postępowaniu, a niezależnie od tego sam świadek S. R. (1), którego deponuje Sąd w całości uznał za wiarygodne, zeznał, że nawet kiedy w okresie objętym aktem oskarżenia spotykał się z oskarżonym, to były to spotkania o charakterze towarzyskim;

5) świadkowie G. K. (1), P. K. (1) oraz M. Z. (1), którzy przyznali się w toku innych postępowań do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez S. R. (1), jak również wskazywali na udział w grupie części pozostałych oskarżonych, nie potwierdzili udziału w tej grupie Oskarżonego, zeznawali również, że nie znali oni Oskarżonego i nigdy się z nim nie kontaktowali;

a nadto bezpodstawne uznanie, że:

6) nagrania rozmów telefonicznych zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej Policji potwierdzają, że oskarżony był pośrednikiem pomiędzy S. R. (1) a braćmi S., podczas gdy opinia biegłego z zakresu fonoskopii, która stwierdza, że oskarżony używał telefonów o nr 501 240 873, 514 695 438, 510 352 439 nie stanowi dowodu pełnowartościowego, ponieważ, wbrew twierdzeniu sądu pierwszej instancji, opinia ze względu na warunki akustyczne podczas pobierania próbek głosu oraz błędy metodologiczne w planowaniu

	<p>oraz prowadzeniu badań nie może być wystarczającym dowodem winy oskarżonego, gdyż jest niejasna, niepełna oraz w wielu miejscach niekonkluzywna, zaś sam fakt, że uczestnik rozmów telefonicznych zwraca się do rozmówcy używającego telefonu o nr 501 240 873 imieniem R. potwierdza, że oskarżony był pośrednikiem pomiędzy S. R. (1) a braćmi S..</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty są chybione. Zasady wyrażone w art. 2 i 4 k.p.k., których naruszenia zdaniem skarżącego dopuścił się sąd a quo, mają charakter ogólny. W szczególności, przepis art. 2 k.p.k. zawiera ogólne dyrektywy postępowania skierowane do organów procesowych, konieczne jest zatem "związanie" treści tego przepisu z konkretnymi przepisami procedury karnej nakazującymi lub też zakazującymi dokonywania określonych czynności procesowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2006 r., V KK 360/05, Legalis). Taka ocena dotyczy także zarzutu obrazy art. 4 k.p.k. Przepis ten nie może stanowić samodzielnej podstawy apelacyjnej, jako że zawiera tylko ogólną zasadę postępowania, nie nakazuje oraz nie zakazuje sądowi konkretnego sposobu procedowania. Wykazanie, że w toku postępowania odwoławczego doszło do naruszenia zasady obiektywizmu wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2008 r., II</p>		

KK 275/07, OSNwSK 2008 Nr 1, poz. 200). Z uwagi na powyższe analiza tego zarzutu apelacji musi zostać skoncentrowana na zbadaniu naruszenia wskazanego w nim art. 7 k.p.k. Zarzut naruszenia tego przepisu dla swej skuteczności wymaga wykazania wad w ocenie każdego dowodu, który się kwestionuje, prowadzących do wniosku, że ocena ta przekroczyła granice swobodnej oceny i przemawia w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu (por. np. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2018 r., (...) 7/18, LEX nr 2531297). Takich warunków zarzut skarżącego nie wypełnia, a treść wskazanych w zarzucie dowodów, nie prowadzi do wniosku, że prawidłowa ocena tych dowodów skutkowałaby ekskulpowaniem oskarżonego, które reprezentuje obrońca stawiający taki zarzut. Nadto, odnosząc się do poszczególnych uwag skarżącego stwierdzić należy, co następuje.

1) Odnośnie do treści depozycji R. S., zauważyć trzeba, że sąd a quo dostrzega zasady oceny tego dowodu. Zaznacza, to co zawiera w zarzucie obrońca, że dowód ten powinien być poddany szczególnie wnikliwej ocenie z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające bezpośrednio lub choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto czy wyjaśnienia pomawiającego są logiczne i nie wykazują chwiejności czy nie są wręcz nieprawdopodobne. Tak więc należy dokonać oceny dowodów w postaci pomówienia z punktu widzenia tego czy jest ono jasne, konsekwentne, czy znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich. Prawdziwość pomówienia może być zakwestionowana także ze względu

na osobiste zainteresowanie pomawiającego, zmierzające np. do przerzucenia winy na inną osobę lub nawet zmniejszenia własnej winy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1977 r., sygn. VI KRN 235/77, GP 1977 Nr 24). Tych reguł sąd a quo nie narusza, zaznacza przy tym ten sąd, że depozycje S. R. (1) znajdują potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariusza policji M. B., uczestniczącego w czynnościach operacyjnych dotyczących przestępstw objętych niniejszym postępowaniem oraz treści rozmów telefonicznych. Przy czym nie chodzi tutaj o selektywną ocenę dowodów, którą proponuje skarżący, ale o ocenę określonego dowodu w konfrontacji z innymi dowodami. Wyjaśnienia S. R. (1) potwierdzają udział w przestępstwach R. S., którego rolą było pośredniczenie w kontaktach S. R. (1) z braćmi S. (T. i M.), udział w spotkaniach, w których uczestniczyli bracia S. oraz S. R. (1) i M. M., w trakcie których omawiane były szczegóły przestępstw. Nadto S. R. (1) za pośrednictwem R. S. otrzymywał wiadomości od braci S. dotyczące tzw. "słupów", jak i był również przewidziany do udziału w podziale zysku z przestępstw. Reasumując, Sąd Okręgowy stwierdził, że rola oskarżonego R. S. sprowadzała się do bycia pośrednikiem między braćmi S. a S. R. (1). Apelujący nie zdołał zakwestionować wiarygodności depozycji S. R. (1), które prowadzą do takich ustaleń.

2) Następnie - odnosząc się do oceny zeznań świadka M. B. - zauważyć należy, że to czy oskarżony, reprezentowany przez skarżącego obrońcę brał udział w spotkaniu w barze przy ul. (...), czy też nie, nie ma znaczenia dla

treści zaskarżonego orzeczenia. W szczególności że nie można uznać, że gdyby przyjąć za prawdziwy fakt co do nieobecności oskarżonego w tym barze, to należałoby wydać wyrok uniewinniający. Innymi słowy, obrońca nie wykazał, że nieobecność oskarżonego R. S. w tym miejscu - z uwagi na inne okoliczności, które wskazał sąd a quo w uzasadnieniu - powinna mieć wpływ na treść orzeczenia - jak tego wymaga art. 438 § 2 k.p.k. - prowadząc do wydania rozstrzygnięcia ekskulpującego oskarżonego.

3) Odnośnie do zeznań D. K. stwierdzić należy, że nie polega na prawdzie teza skarżącego, że sąd a quo stwierdził, że osoba ta znała oskarżonego R. S., gdyż sąd ten wprost wskazał w treści uzasadnienia, że " same wyjaśnienia D. K. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonych albowiem poza D. D. (1), którego znała tylko z imienia nie miała ona żadnego kontaktu z oskarżonymi w sprawie niniejszej".

4) Analogicznie ocenić należy zarzut skarżącego, że "wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego (...) materiał fotograficzny zgromadzony w trakcie obserwacji prowadzonych przez funkcjonariuszy Policji nie potwierdza udziału oskarżonego w żadnym z licznych spotkań". Z treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie wynika, aby sąd a quo stwierdził, że materiał ten utrwała oskarżonego R. S.. Materiał ten koresponduje z zeznaniami innych osób, w tym świadka M. B., uwiarygadniając jego zeznania odnośnie do prowadzonych obserwacji, a nie wskazuje zaś bezpośrednio na udział oskarżonego, co sąd a quo podał w treści uzasadnienia. Innymi słowy,

podniesiony zarzut nie polega na prawdzie, a zatem jest także chybiony.

5) Tak jak wyżej ocenić należy zarzut skarżącego, że "wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego (...) świadkowie G. K. (1), P. K. (1) oraz M. Z. (1), którzy przyznali się w toku innych postępowań do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez S. R. (1), jak również wskazywali na udział w grupie części pozostałych oskarżonych, nie potwierdzili udziału w tej grupie oskarżonego, zeznawali również, że nie znali oni oskarżonego i nigdy się z nim nie kontaktowali". Zarzut ten nie jest trafny, jako że takiego twierdzenia sąd a quo nie wypowiedział, a poza tym brak wiedzy o udziale określonej osoby w zdarzeniu, nie oznacza, że osoba ta w nim nie brała udziału, podczas gdy udział ten wynika z innych źródeł dowodowych.

6) Chybiony jest zarzut odnoszący się - jak wnioskować należy - do dowolnej oceny nagrania rozmów telefonicznych, która to ocenia zdaniem skarżącego wynika z błędnej oceny opinii biegłego z zakresu fonoskopii, która zawiera wady polegające na jej niejasności i niepełności. Formułując taki zarzut skarżący właściwie powinien wskazać na naruszenie art. 201 k.p.k., gdyż do tego zmierza twierdzenie o wadach w postaci niejasności i niepełności opinii. Takich wad przedmiotowa opinia nie zawiera. Aby stwierdzić, że opinia jest "niepełna", należy wykazać, że nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, na które zgodnie z zakresem wiadomości specjalistycznych i udostępnionych mu materiałów

dowodowych może oraz powinien udzielić odpowiedzi lub nie uwzględnić wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności, albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen i poglądów. Natomiast opinia "niejasna" to taka, której sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich lub też zawiera wewnętrzne sprzeczności, czy nielogiczne argumenty (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r., III KK 122/09, LEX nr 532391). Skarżący nie wykazał takich uchybień. Okoliczność, że biegły z zakresu fonetyki stwierdził, iż "zakłócenia i zniekształcenia nie wpłynęły w żadnym stopniu na dokładność pomiarów, gdyż występują one w każdej transmisji telefonicznej" nie oznacza, że nie odpowiedział on na istotne dla opinii pytania, gdyż takiej odpowiedzi udzielił. To zaś, że ta odpowiedź nie satysfakcjonuje skarżącej nie może stanowić okoliczności wpływającej na ocenę opinii biegłego w szczególności przyjęcia, że opinia ta jest niepełna lub niejasna w rozumieniu art. 201 k.p.k. Nadto, wyniki opinii biegłego z zakresu fonoskopii znajdują potwierdzenie w depozycjach S. R. (1), który po zapoznaniu się z treścią rozmów wskazał, że R. S. posługiwał się telefonami o nr 501 240 873, 510 352 439, co więcej podczas rozmów z rozmówcą, używającego telefonu nr (...), zwracano się imieniem R., którym posługuje się oskarżony. Z tym, że tę okoliczność nie można oceniać w oderwaniu od innych faktów. Okoliczności wyżej podniesione prowadzą do łącznego wniosku odnośnie do udziału oskarżonego w połączeniach

<p>telefonicznych. Ocena dowodów nie może być selektywna, jak proponuje skarżący, ale musi mieć charakter wszechstronny. W taki sposób przeanalizował i ocenił depozycje S. R. (1) sąd pierwszej instancji, przy czym skonfrontował je z innymi dowodami i - oceniając je - odwołał się do zasad doświadczenia życiowego. Tym samym zarzut obrońcy jest chybiony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie są zasadne wnioski apelacji.</p>		
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego R. S. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na nieuprawnionym przyjęciu, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny, podczas gdy brak jest wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o winie oskarżonego, a także błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony w ramach zarzucanego mu czynu jest winny tego, że w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez ustaloną osobę, mającej na celu popełnianie przestępstw oszustwa, w tym polegających m.in. na werbowaniu osób fizycznych tzw. słupów, którzy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

przy użyciu dostarczonych im fałszywych dokumentów tożsamości zawierali w formie aktu notarialnego umowy pożyczki z przeniesieniem prawa własności nieruchomości na zabezpieczenie, doprowadzając tym do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pożyczkodawców poprzez wprowadzenie ich w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, swojej tożsamości oraz posiadania tytułu prawnego do rozporządzanej nieruchomości, przy czym ustalił, że oskarżony działał w grupie w bliżej nieustalonym okresie, jednakże nie później niż od dnia 21 maja 2015 r. do co najmniej dnia 22 grudnia 2015 r., podczas gdy działania oskarżonego w ww. okresie nie wypełniały znamion czynu zabronionego, o których mowa w pkt 8 aktu oskarżenia, a nawet gdyby przyjąć, że sąd prawidłowo ustalił stan faktyczny w zakresie popełniania tego czynu przez oskarżonego, to jego udział należałoby w istocie zakwalifikować jako doraźne współdziałanie między sobą wskazanych osób, co oznacza, że realizacja znamion zarzucanych Oskarżonemu czynów i tak nie odbywałaby się w ramach trwałej struktury pionowej (czy też nawet poziomej), wewnętrznego podziału ról, powiązania członków grupy, wewnętrznej pomocy, celu, dyscypliny wśród członków oraz przywództwa, a co najważniejsze bez świadomości oskarżonego przynależności do grupy przestępczej, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przypisania oskarżonemu działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez S. R. (1).

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych stanowi skutek naruszenia przepisów postępowania, gdyż jeśli sąd przeprowadzi postępowanie, zachowując wszystkie zasady wynikające z przepisów procesowych, to nie powinien poczynić wadliwych ustaleń faktycznych (por. np. W. W., Z. formułowania zarzutów apelacyjnych w obowiązującej procedurze karnej, Prok. i Pr. 2010, Nr 6, s. 46). Skoro skarżący nie wykazał, aby sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania, gdyż podniesione przez niego zarzuty naruszenia przepisów postępowania okazały się być chybione, to nie można przyjąć, że stan faktyczny ustalono błędnie. Zarzut jest chybiony.</p>		
Wniosek		
Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie są zasadne wnioski apelacji.		
3.6.	Zarzut obrońcy oskarżonego D. D. (1) naruszenia prawa materialnego: art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., polegającą na ich błędnej wykładni i uznaniu, że obecność D. D. (1) pod prokuraturą w chwili doprowadzania tam D. K., wypełnia znamiona czynu za który został skazany w pkt. II wyroku.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Tak skonstruowany zarzut wiąże się w warunkach niniejszej sprawy z wykładnią odnoszącą się do instytucji formy sprawczej jaką stanowi współsprawstwo, zdefiniowane jako wykonanie czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu z inną osobą (art. 18 § 1 k.k.). Współsprawstwo rozszerza zakres odpowiedzialności karnej na wypadki, w których pojedyncze zachowanie współdziałającego nie wypełnia wszystkich znamion czynu zabronionego, ale stanowi "dopełnienie" zachowania innej osoby bądź osób. Sformułowanie "wykonuje czyn zabroniony wspólnie z inną osobą" (art. 18 § 1 k.k.) wskazuje na stworzenie prawnej możliwości przypisania wszystkim współdziałającym całego czynu zabronionego nawet wtedy, gdy zachowania pojedynczych osób nie wypełniały wszystkich ustawowych znamion składających się na typ tego czynu zabronionego (np. A. Wąsek, Współsprawstwo w polskim prawie karnym, Warszawa 1977, s. 41, A. Sakowicz, w: M. Królikowski, R. Zawłocki, Kodeks karny. Komentarz, t. I, Warszawa 2010, s. 650; P. Kardas, w: A. Zoll, Kodeks karny. Komentarz, t. I, Kraków 2004, s. 297). Zatem w warunkach przedmiotowej sprawie czynności sprawcze oskarżonego D. D. (1) stanowią właśnie dopełnienie</p>		

<p>zachowania innych oskarżonych opisanego w pkt. II wyroku. Przy czym - poza wymienionymi przez obrońcę - nie są to czynności jedyne, jako że nie można pominąć, że - a co wynika z wypowiedzi świadków M. Z. (1) i zwłaszcza S. R. (1) - oskarżony D. D. (1) uczestniczył z innymi oskarżonymi w spotkaniach dotyczących zarzucanych mu przestępstw, zabierał głos co do nich i był brany pod uwagę przy podziale zysków. W tym stanie nie można mówić o obrazie prawa materialnego w postaci błędu w zakresie subsumpcji, a zatem błędnym zastosowaniu wskazanych w pkt II wyroku przepisów do ustalonego stanu faktycznego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku w pkt II poprzez uniewinnienie oskarżonego D. D. (1).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie jest zasadny wniosek apelacji.</p>		
<p>3.7.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego D. D. (1) obraży przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów, uwzględnieniu w uzasadnieniu wyroku okoliczności przemawiających jedynie na niekorzyść oskarżonego, rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

oskarżonego oraz wydanie wyroku na podstawie jedynie części dowodów i nieuwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania przy ich ocenie, co przejawiało się w szczególności poprzez:

1) przyjęcie za wiarygodne treści zeznań S. R. (1) w części, w jakiej obciążały one D. D. (1), zaś do pozostałej części (np. dot. przestępstwa na szkodę (...) Bank S.A., co do którego zeznał, że fałszywy dowód osobisty dla słupa załatwił N. W.) sąd się nie odniósł, a ponadto sąd pominął przy ocenie zeznań tego świadka fakt, że miał on interes w pomówieniu D. D. (1) wynikający z chęci skorzystania z nadzwyczajnego złagodzenia kary, określonego w art. 60 § 4 k.k.;

2) przyjęcie za wiarygodne treści zeznań świadków M. Z. (1) i P. K. (1) w części, w jakiej twierdzili, że D. D. (1) zawsze załatwiał fałszywe dowody osobiste, w sytuacji gdy okoliczności te nie wynikają z innych przeprowadzonych w sprawie dowodów;

3) uznaniu D. D. (1) za winnego czynu opisanego w pkt I wyroku, w sytuacji, gdy sam domniemany przywódca rzekomej grupy przestępczej zeznał, że żadną grupą przestępczą nie kierował, a o tym, że grupa przestępcza istniała dowiedział się dopiero od prokuratora;

4) uznaniu D. D. (1) za winnego czynu opisanego w pkt II wyroku, w sytuacji, gdy z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego nie wynika jaką rolę miał pełnić D. D. (1) w tym przestępstwie, zaś stwierdzenie sądu, że obecność D. D. (1) pod prokuraturą w chwili doprowadzania tam D. K. „świadczy o związku (...) ze zdarzeniem” nie

może stanowić podstawy skazania oskarżonego za ten czyn;

5) uznaniu za niewiarygodne zeznań świadka E. M., złożonych przed sądem, w sytuacji, gdy z zeznań świadka E. M. i jego pierwszych wyjaśnień złożonych w Prokuraturze wynika jednoznacznie, że D. D. (1), pośredniczył w uzyskaniu fałszywego dowodu osobistego dla ukrywającego się kolegi, nie mając świadomości, do czego fałszywy dokument ma w rzeczywistości posłużyć;

6) ustaleniu przebiegu zdarzenia opisanego w pkt VI wyroku wyłącznie na podstawie zeznań D. G., pomimo że żaden z konwojujących oskarżonego D. D. (1) i świadka D. G. funkcjonariuszy policji, nie widział, aby D. D. (1) wykonywał w kierunku D. G. jakiegokolwiek gest;

7) odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. D. (1) w zakresie w jakim kwestionował swój udział w zarzucanych mu czynach i przedstawił okoliczności związane z pośrednictwem przez niego w uzyskaniu fałszywego dowodu osobistego, pomimo że wyjaśnienia te znajdują odzwierciedlenie w pozostałym, zebranym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w treści zeznań S. R. (1), który zeznał, że D. D. (1) pośredniczył w załatwieniu fałszywego dowodu osobistego tylko do przestępstwa związanego z działką A. M. oraz zeznań E. M., który podczas pierwszego przesłuchania w Prokuraturze wyjaśnił, że D. D. (1) poprosił go jeden raz o fałszywy dowód osobisty dla ukrywającego się kolegi, a następnie powtórzył zeznania tej treści przed sądem.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Bezasadny jest podniesiony w apelacji zarzut obrazy art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. O wzajemnej relacji między przepisami art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. była mowa w omówieniach w pkt. 3.1. niniejszego uzasadnienia, zaś kwestię zasadności podnoszenia zarzutu obrazy 4 k.p.k. wyjaśniono w omówieniach zamieszczonych w pkt. 3.4. niniejszego uzasadnienia. Podtrzymując te poglądy, dodatkowo stwierdzić należy - odnosząc się do uwag szczególnych skarżącego, co następuje.</p> <p>1) Sąd a quo oceniając wiarygodność wypowiedzi S. R. (1) trafnie zauważył, tym samym wykluczając zasadność tezy o pomówieniu, że świadek ten zaprzeczył, aby w jednym przypadku dokumenty organizował D. D. (1), a zatem jeżeli świadek S. R. (1) nie kierowałby się wolą ujawnienia prawdy, lecz pomówienia oskarżonego, to konsekwentnie obciążałby go wszelkimi okolicznościami, które skutkują odpowiedzialnością karną.</p> <p>2) Sąd a quo nigdy nie przyjął za wiarygodne treści zeznań świadków M. Z. (1) i P. K. (1) w części, w jakiej twierdzili, że D. D. (1) zawsze załatwiał fałszywe dowody osobiste, a wręcz przeciwnie nie dał wiary tym depozycjom, który wskazywały, że dokumenty na nazwisko U. L. ze zdjęciami B. K. załatwiał D. D. (1) i omówił to w uzasadnieniu.</p> <p>3) Chybione jest twierdzenie skarżącego, że uznaniu D. D. (1) za winnego czynu opisanego</p>	

w pkt. I wyroku, stoi na przeszkodzie okoliczność, że "sam domniemany przywódca rzekomej grupy przestępczej" stwierdził, że "żadną grupą przestępczą nie kierował, a o tym, że grupa przestępcza istniała dowiedział się dopiero od prokuratora", jako że dokonywanie subsumpcji, a zatem przyporządkowania stanu faktycznego pod normę prawną nie stanowi ani uprawnień, ani powinności uczestnika postępowania.

4) W zakresie roli oskarżonego D. D. (1) w popełnieniu czynu opisanego w pkt. II wyroku oraz instytucji współsprawstwa była mowa w pkt. 5.6. niniejszego uzasadnienia, powtarzanie zawartych tam tez jest bezprzedmiotowe, nie tylko dlatego, że w tej części zarzutu skarżącego nie omawia się ponownie zagadnień obraży prawa materialnego, ale przede wszystkim z tej przyczyny, że skarżący nie wskazał nawet, który dowód został oceniony z naruszeniem przepisów procesowych.

5) Odnośnie do oceny depozycji świadka E. M., to chybione jest twierdzenie skarżącego, aby te zeznania zostały uznane za niewiarygodne w całości, jako że sąd a quo zasadnie zakwestionował je jedynie w tej części, w której mowa o tym, że D. D. (1) nie przekazywał świadkowi wynagrodzenia za fałszywe dokumenty, gdyż taka wersja klóci się z wynikającym z art. 7 k.p.k. obowiązkiem oceny dowodów z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego, gdyż nie sposób uznać za wiarygodne, że świadek miałby wielokrotnie „charytatywnie” popełniać przestępstwa związane z fałszowaniem dokumentów.

6) Żadna norma procesowa nie zakazuje czynienia ustaleń faktycznych na podstawie jednego dowodu, w szczególności dowodu z zeznań świadka i zwłaszcza wówczas, gdy z przebiegu zdarzenia, w tym poufnego sposobu zachowania sprawcy, wynika, że innych dowodów bezpośrednich być nie może. Stąd też pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. ocena dowodu z zeznań D. G. co do ustalenia przebiegu zdarzenia opisanego w pkt VI zaskarżonego wyroku. Reasumując, trafnie stwierdza sąd a quo, że zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy nie zauważyli zachowania opisywanego przez D. G. nie przesądzają o tym, że oskarżony D. D. (1) nie popełnił czynu z art.245 k.k. Co więcej, opisywany przez D. G. przebieg zdarzenia w tym zakresie uwiarygadniają zeznania świadka R. B., który potwierdził, że D. G. poinformował go o gestach, składających się na groźby, jakie miał wykonać D. D. (1), zaś fakt możliwego kontaktu wzrokowego między D. D. (1) a D. G., potwierdzają zeznania R. W..

7) Odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. D. (1) w zakresie, w jakim podnosi skarżący, odwołując się ponownie i nietrafnie do omówionych już kwestii związanych z wypowiedziami E. M., nie wskazuje, aby dowód z wyjaśnień oskarżonego D. D. (1) został poddany ocenie dowolnej, a nie swobodnej, w szczególności, aby ten dowód sąd meriti ocenił z naruszeniem art. 7 k.p.k. i co więcej że ocena ta w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. Dla wykazania naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie

wystarczy samo odwołanie się do afirmacji korzystnych okoliczności dla oskarżonego, przemilczając jednocześnie okoliczności niekorzystne. Ocena dowodów nie może być selektywna, jak proponuje skarżący, ale musi mieć charakter wszechstronny. W taki sposób przeanalizował i ocenił wyjaśnienia oskarżonego sąd pierwszej instancji, przy czym skonfrontował te wyjaśnienia z innymi dowodami i - oceniając je - odwołał się do zasad doświadczenia życiowego. Tym samym zarzut obrońcy jest chybiony.

Analiza przedmiotowej sprawy w tym treść przeprowadzonych dowodów, do których w sposób jasny i jednoznaczny odwołał się sąd a quo w uzasadnieniu orzeczenia, prowadzi do wniosku, że do naruszenia zasady, o której mowa w art. 5 § 2 k.p.k., nie doszło w niniejszym postępowaniu. Sąd pierwszej instancji nie stwierdził istnienia niedających się usunąć wątpliwości natury faktycznej. Obrońca, odwołując się do ogólnych i polemicznych tez, nie zdołał wykazać, że sąd ten powinien powziąć wątpliwości, które rodziłyby konieczność odwołania się do zasady in dubio pro reo. Sąd okręgowy po wnikliwym przeprowadzeniu postępowania dowodowego oraz wyczerpaniu wszelkich możliwych środków dowodowych nie stanął w obliczu jakichkolwiek wątpliwości, czemu dał jasny wyraz w treści pisemnego uzasadnienia. Wątpliwość odnośnie do ustalonego przez sąd stanu faktycznego, będącego przedmiotem osądu, stanowią jedynie wątpliwości obrońcy oskarżonego, a zatem są to wątpliwości jedynie reprezentanta strony procesowej, które mają charakter subiektywny,

<p>a takie nie mogą być podstawą konstruowania zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Podkreślić należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że sytuacja równoznaczna z "niedającymi się usunąć wątpliwościami" jest kategorią obiektywną w tym sensie, że ani zasady logicznego rozumowania, ani zasady doświadczenia życiowego lub nauki nie pozwalają ustalić określonego faktu. Nie ma to zatem nic wspólnego z subiektywnymi ocenami strony procesowej. Oceny te nie powodują powstania stanu "niedających się usunąć wątpliwości" i tym samym nie kreują naruszenia prawa procesowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2004 r., II KK 369/03, LEX nr 109464).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. D. (1).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie jest zasadny wniosek apelacji.</p>		
<p>3.8.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego D. D. (1) obrazy przepisów postępowania, tj. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka W. W. (2) oraz z fotografii ze ślubu D. D. (1), w sytuacji gdy wnioskowane dowody miały znaczenie dla ustalenia bliskich, rodzinnych stosunków D.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	D. (1) z S. R. (1) oraz okoliczności zaangażowania D. D. (1) w legalną działalność pośrednictwa kredytowego.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Okoliczności, które mają stanowić przedmiot wnioskowanych dowodów pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie doszło zatem do obrazy wskazanych na wstępie przepisów. Dowodów nie przeprowadza się wychodząc z założenia, że być może treść nowych depozycji będzie mogła mieć jakieś znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przyjęcie odmiennej wykładni zasad dowodowych rodziłoby konieczność uwzględniania wniosków dowodowych w nieskończoność. Dowód nie może być przeprowadzany niejako "na wszelki wypadek", dla sprawdzenia możliwości wykreowania nowej wersji zdarzeń, które mają zdyskwalifikować prawdziwość depozycji niekorzystnych dla oskarżonego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2013 r., III KK 42/13, LEX nr 1331333).		
Wniosek		
Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. D. (1).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie jest zasadny wniosek apelacji.</p>		
<p>3.9.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego D. D. (1) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na jego treść polegający na:</p> <p>1) przyjęciu, że oskarżony D. D. (1) był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby istniała grupa przestępcza o określonej strukturze i podziale zadań, co skutkowało naruszeniem art. 258 § 1 k.k.;</p> <p>2) uznaniu, że oskarżony D. D. (1) dopuścił się czynu opisanego w pkt IV wyroku, w sytuacji gdy całokształt materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie, że oskarżony brał udział w tym zdarzeniu, gdzie jego rola miała polegać na zorganizowaniu dla słupa fałszywego dowodu osobistego, bowiem nawet główny świadek oskarżenia S. R. (1), stwierdził kategorycznie, że dowód osobisty dla „słupa” załatwiał do tego przestępstwa N. W.;</p> <p>3) przyjęciu, że oskarżony D. D. (1) uzyskał od S. J. listę potencjalnych inwestorów do przestępstwa związanego z działką należącą do A. M., w sytuacji, gdy S. R. (1) dwukrotnie wyjaśniał, że listę inwestorów od S. J. zdobył osobiście.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

<p>Jak już wskazywano w pkt. 3.5. niniejszego uzasadnienia, błąd w ustaleniach faktycznych stanowi zawsze skutek naruszenia przepisów postępowania, gdyż jeśli sąd przeprowadzi postępowanie, zachowując wszystkie zasady wynikające z przepisów procesowych, to nie powinien poczynić wadliwych ustaleń faktycznych (por. np. W. W., Z. formułowania zarzutów apelacyjnych w obowiązującej procedurze karnej, Prok. i Pr. 2010, Nr 6, s. 46). Skoro skarżący nie wykazał, aby sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania, gdyż podniesione przez niego zarzuty naruszenia przepisów postępowania okazały się być chybione, to nie można przyjąć, że stan faktyczny ustalono błędnie. Zarzut jest chybiony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. D. (1).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie jest zasadny wniosek apelacji.</p>		
<p>3.10.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego D. D. (1) odnośnie do rażącej niewspółmierności: 1) kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny wymierzonych oskarżonemu D. D. (1) za</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>poszczególne czyny w stosunku do stopnia zawinienia, wynikającą z nieuwzględnienia przez sąd przesłanek wynikających z art. 53 kk., gdyż sąd, nie ustalił, na czym konkretnie polegał udział oskarżonego w poszczególnych przestępstwach, jednak jak wynika z zeznań S. R. (1), to rola R. była w tych czynach wiodąca, zaś „D. nie chciał nic robić”);</p> <p>2) kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny, w sytuacji gdy w stosunku do oskarżonego ze względu na bliskość czasową poszczególnych czynów i jego marginalną rolę w przestępstwach (uzyskanie jednego fałszywego dowodu osobistego), jak również ze względu na dotychczasową niekaralność, zastosowanie zasady pełnej absorpcji pozwoliłoby na osiągnięcie celów kar i nie ma podstaw, aby przyjąć, że orzeczenie wobec oskarżonego kary łagodniejszej, może go zachęcić do podjęcia przestępczej działalności;</p> <p>3) środka karnego, wynikającą z nienależytego zastosowania art. 53 §1 k.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k. polegającą na orzeczeniu środka karnego i określeniu jego wysokości na podstawie roli oskarżonego w popełnionym na szkodę (...) Bank S.A. przestępstwie i hipotetycznej korzyści majątkowej, jaką oskarżony mógł uzyskać w wyniku przestępstwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Apelacyjny nie dopatrzył się w wymierzonych karach jednostkowych, jak i w karze łącznej pozbawienia wolności</p>		

cech rażącej niewspółmierności w kierunku jej nadmiernej surowości, uzasadniającej wymierzenie łagodniejszej kary pozbawienia wolności. W przedmiotowej sprawie zastosowanie zasady pełnej absorpcji nie zrealizowałoby zarówno celów prewencji indywidualnej jak i ogólnej, i w konsekwencji byłoby sprzeczne z funkcjami wychowawczymi kary. Konieczność utrwalania w świadomości społecznej przekonania, że sprawca wielu poważnych przestępstw nie spotka się z niezasadnie łagodną reakcją wymiaru sprawiedliwości i względ w wychowawcze oddziaływanie kary wykluczały dopuszczalność orzeczenia kary łącznej na zasadzie absorpcji. Stąd też połączenie kar pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy, 2 lata i 6 miesięcy, 2 lata i 6 miesięcy, 3 lat, 6 miesięcy oraz wymierzenie kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie stanowi kary, którą cechuje rażąca niewspółmierność. Uwagi te należy odnieść do wymiaru kary łącznej grzywny, która została orzeczona w wymiarze 200 stawek po 100 złotych, uwzględniając, że złożyły się na nią kary jednostkowe grzywny w wymiarze odpowiednio 100 stawek po 100 złotych, 100 stawek po 100 złotych oraz 100 stawek po 100 złotych.

Zarzut rażącej niewspółmierności obowiązku naprawienia szkody, który postawił w ostateczności skarżący, nie tylko jest zupełnie chybiony, ale wprost sprzeczny z obowiązującym porządkiem normatywnym. Zasady dotyczące wymiaru kary (art. 53, 54 § 1 oraz art. 55 k.k.) stosuje się odpowiednio do orzekania innych środków przewidzianych w przepisach k.k., z wyjątkiem obowiązku naprawienia

wyrządzonej przestępstwem szkody (art. 56 KK; zob. też uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2002 r., I KZP 12/02, OSNKW 2002, Nr 7–8, poz. 50).		
Wniosek		
Wniosek o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu D. D. (1) kar pozbawienia wolności i grzywny w najniższym wymiarze oraz kary łącznej za zasadzie absorpcji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie jest zasadny wniosek apelacji.		
3.11.	Zarzut obrońcy oskarżonego M. M. odnośnie do rażącej niewspółmierności kary, która przekracza swoją dolegliwością stopień winy, wynikającej z orzeczenia kary zbyt wysokiej, nieodpowiadającej dyrektywom sądowego wymiaru kary, wyrażającej się w nadmiernym wyakcentowaniu zachodzącej w sprawie formy współsprawstwa w popełnieniu czynów zabronionych bez ścisłego dookreślenia roli i rzeczywistego udziału oskarżonego M. M. w sprawie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Rażąca niewspółmierność kary nie oznacza każdej ewentualnej różnicy w ocenach co do wymiaru kary, ale różnicę ocen tak zasadniczej		

natury, że karę dotychczas wymierzoną można byłoby nazwać "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2017 r., SNO 30/17, Legalis). Chodzi zatem o dysproporcję znaczną (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2017 r., V KK 385/16 Legalis), która w niniejszej sprawie nie występuje. Rekapitulując, nie można stwierdzić, że sąd a quo wymierzył skazanemu karę rażąco niewspółmierną i tym samym przekroczył zasady wymiaru kary łącznej, które obejmują m.in. zasadę swobodnego uznania sędziowskiego. Dopóki nie zostanie wykazane jej przekroczenie nie zachodzą podstawy do ingerencji w tę materię orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2018 r., IV KK 153/18, Legalis). Sąd Okręgowy orzekł wobec M. M. kary w wymiarze nawet nie zbliżonym do dopuszczalnych górnych granic kary, a wręcz oscylujących w jej dolnych granicach. Ich wymiar jest współmierny do stopnia społecznej szkodliwości czynów i spełnia zadania w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele indywidualno-prewencyjne, a nadto uwzględnia okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego.

Wniosek

Wniosek o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu M. M. kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie jest zasadny wniosek apelacji.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	Nie dotyczy
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymanie w mocy całości zaskarżonego wyroku.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Powody opisane w pkt. 3 niniejszego uzasadnienia.	
1.8. <u>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy	
Zwiążle o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

1.9. <u>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
5.3.1.4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		

1.10. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Nie dotyczy	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Stosownie do treści art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz § 17 ust. 2 pkt 5 in fine i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu orzeczono o kosztach dla obrońcy adw. K. R..
III	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. z uwagi na sytuację materialną oskarżonych, wykonanie obowiązku naprawienia szkody lub uiszczenia grzywny zwolniono ich od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym (art. 624 § 1 k.p.k.).

	7. PODPIS		
	Piotr Schab Rafał Kaniok Dariusz Drajewicz (spr.)		
1.11. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonych M. S. i T. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	I, II, III, VII oraz I i V w drugiej numeracji		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	<p>prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>		
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>		
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>		
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>		
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>		
#	<p>brak zarzutów</p>		
<p><u>1.4. Wnioski</u></p>			

#	uchylenie	#	Zmiana	
---	-----------	---	--------	--

1.12. <u>Granice zaskarżenia</u>				
Kolejny numer załącznika	2			
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego R. S.			
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	I, II, III, VII			
1.3.1. <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>				
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości			
# w części	#	co do winy		
#	co do kary			
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia			
1.3.2. <u>Podniesione zarzuty</u>				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# Zmiana

1.13. <u>Granice zaskarżenia</u>	
----------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego D. D. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	I - VII		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# Zmiana

1.14. <u>Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. M.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	I, II, III, VII		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	Zmiana